

כדי להפוך לפעם

מאנגלית: סבינה מסג ואפרת מישורי

גארי סניידר, יליד 1930, חתן פרס פוליצר, הוא הנציג החי האחרון של דור הביט שחולל את המהפכה התרבותית הקרויה היום ה"רנסאנס של סאן פרנסיסקו", בשנות החמישים והשישים של המאה העשרים. לצד אלן גינזברג, ג'ק קרואק ואחרים. באותן שנים החלה להתחולל גם המהפכה האקולוגית, וסניידר הפך לדמות המופת שלה בכמה וכמה אופנים: בפניית עורף לתרבות האמריקנית והליכה אל המזרח, בחזרה לחיים של עבודת אדמה, במחשבה והגות על הדרך לפתור את המשבר האקולוגי-תרבותי, שהובילו לניסוח תפיסת העולם הקרויה "אקולוגיה מעמיקה", ובראש וראשונה: בכתיבת שירה שלימים תיקרא אקופואטיקה, שגארי סניידר הוא בה הדמות הבולטת והמובילה.

באשר למשוררים

*

"משוררי האדמה"
הכותבים שירים קטנים,
אינם זקוקים לעזרה מן האדם.

*

"משוררי האויר"
מנצחים במעופם את הסופה העזה מכל
ולפעמים מתערסלים על עלעול
שיר אחר שיר,
מתלתלים חזרה על אותה תנופה.

*

במינוס חמשים
דלקים מתקשים

וגזו הפרופן לא יוצא מן המכל.
משוררי האש
מתלקחים באפס אבסולוטי,
אהבה מחצבית נשאבת מלב האדמה.

*

"משורר המים"
הראשון
בחר לרביץ בקרקעית כשש שנים.
הוא התכסה אצות.
החיים בשיריו
השאירו מיליוני מסלולונים זעירים –
כתב חרטומים
של סימנים רצים ומצטלבים
על פני הבץ.

*

עם החמה והלבנה
בתוך בטנו,
"משורר החלל"
ישן.
אין קץ לשמים
אבל שיריו,
כמו אוזי הבר,
עפים מעבר לקצה.

*

"משורר התודעה"
נשאר בביתו.
הבית ריק
ואין לו קירות.
רואים את השיר
מכל הפאות
בבת אחת.

מידע מדרגה גבוהה

חַיִּים שְׁלֵמִים מְחַפְּשִׁים אֶת זֶה
כְּמוֹ תוֹלְעֵת בְּתוֹךְ הָאֲדָמָה,
כְּמוֹ נֶזֶק. תּוֹפְסִים קֶצֶה שֶׁל חוּט
מְשֻׁרְטָטִים תּוֹאֵי עֲצָמוֹת
מִנְחָשִׁים לְאֵן תִּלְךְ הַדֶּרֶךְ.
לֹא זֶה אֹמֵר: מוּטָב לְשַׁכַּח כָּל מָה שֶׁלְּמַדְתָּ
זֶה מָה שֶׁאֵנִי רוֹצֶה:
לְלַכֵּד אֶת הַמְּרָאוֹת הָאֵלֶּה. בְּכָל צְלִילוֹתֵם
עַד הַמָּקוֹם שֶׁבּוּ הֵם מִתְמוֹסְסִים לְתוֹךְ רוּחַ הַזְּמַן.

בְּכָל מָקוֹם אוֹתֵם נְתִיבִים יִשְׁנִים
אֶךְ כְּמָה מְסֻלּוּלִים
מְסֻמְּנִים בְּצַבֵּעַ חֲדָשׁ
רִיקִים עֲדִין
וְאֵנְחוּנוּ חֲפְשִׁים
לְצַעֵד.

”מָה שֶׁהֵיִסְטוֹרְיָה שׁוֹכַחַת לְצִיָּן הוּא:”

מָה שֶׁהֵיִסְטוֹרְיָה שׁוֹכַחַת לְצִיָּן הוּא:
כְּמַעַט כָּלֵם חָיו אֶת חַיֵּיהֶם
עִם חֲבֵרִים וְיִלְדִים, הֶעֱבִירוּ אוֹתָהּ קָל,
הִשְׁאִירוּ אֶת ”הָאֲמִתִּי וְהַיְפָה” לְחֻכְמֵי הָהֵם
שֶׁדָּפְקוּ הוֹפְעָה
מֵהֶסְרָטִים,
וְהָיוּ שׁוֹטִים.

החוף הצפוני

הפיקניקים הָהֵם שֶׁהִתְכַסּוּ בְּחֹל
שׁוּם כֶּסֶף לֹא הָיָה עוֹשָׂה אוֹתָם יוֹתֵר יָפִים.
בְּיוֹם צָעֲדָנוּ עַל גַּב הַגְּבָעוֹת
וּבְלִילָה לְאַרְךָ חוֹפִים.

מְרוֹה בְּגִשְׁמִים וְהַחֹל
– – מְרֻבָּד מְנַקֵּב וְרָטוּב.
הַיָּם הָיָה קָר מְלֻשָׁחוֹת
אֶךְ חֲזַרְנוּ עַל כֶּף שׁוֹב וְשׁוֹב.

*

הֶרְגַע הַפּוֹעֵם הַזֶּה
שֶׁמְמַשִּׁיךְ לְפַעַם
כְּדִי לְהַפִּךְ
לְפַעַם